

My a vírusy 21.storočia

Do izby cez okno prenikalo marhuľové svetlo. Stará mama sedela vo svojom obľúbenom čalúnenom kresle a v ruke stískala ruženec. V lúči svetla dopadajúcom na jej tvár tancovali čiastočky prachu. Vošla som do izby a stará mama sa na mňa láskavo usmiala. Jej pohľad prezrádzal roky skúseností a bolo v ňom uložené množstvo neopakovateľných zážitkov. Posadila som sa vedľa nej a trpezlivo čakala, kým dokončí svoju modlitbu. Popoludnia strávené so starkou pre mňa boli mimoriadne vzácne. Vždy mala pripravený jeden z jej napínavých, dobrodružných príbehov z Afriky. Rovnako to bolo aj dnes. Ruženec starostlivo odložila na maličký stolík vedľa jej kresla a začala rozprávať. „Písal sa rok 2017. V Zimbabwe som strávila už tri roky ako dobrovoľníčka pri pacientoch s vírusom HIV, dnes sme sa však presunuli do mesta Sovelele. Z auta sme vystúpili priamo pred nemocnicou. Zvonku vyzerala schátralá, omietka opadávala zo steny a okolie bolo neupravené. Po vstupe do budovy ma však niečo zarazilo. Chodbami sa šíril pach dezinfekcie, izby boli staré, pôsobili však až príliš sterilne. Napriek sterilite a neprívetivému prostrediu sa tu človek necítil osamelo. Ľudskosť sem vnášal personál. Lekári a dobrovoľníci tu vytvorili úžasný tím s jediným cieľom - pomôcť trpiacim pacientom. Vošla som do izby, kde ležalo asi päť pacientov. Na posteli celkom pri okne sa chúlilo malé, 10-ročné dievčatko. Jej stav bol veľmi vážny, jej očka však napriek tomu hľadeli na svet s radosťou a zvedavosťou, prirodzenou pre deti v jej veku. Od tohto dňa som väčšinu svojho času trávila práve pri Mine. Jej stav sa každý deň zhoršoval a hoci sa lekári stále snažili nájsť spôsob, ako jej pomôcť, všetci sme už strácali nádej. Jedného dňa ma však poprosila, aby som sa s ňou pomodlila ruženec. S ľútosťou som jej povedala, že žiadny pri sebe nemám. Mina však spod vankúša vybrala ten jej a začala sa modliť. Takto to pokračovalo každý jeden deň. Ráno sme sa modlili ruženec a večer rôzne iné modlitby, ktoré Mina vyberala z mojej modlitebnej knižky. Neubehol ani týždeň a jej zdravotný stav sa prudko zlepšil. Všetci lekári hovorili o zázraku. Vidíš, drahá Paulínka, akú veľkú moc ma modlitba? Mój pobyt v Sovelele sa skončil pár dní po Mininom zlepšení. Na rozlúčku mi darovala svoj ruženec, ktorý nosím dodnes stále so sebou a ktorý mi vždy dodá nádej a silu. Rovnako aj v roku 2020, keď svet sužovala pandémia koronavírusu a čísla nakazených sa zvyšovali v každej krajine, bola modlitba našou najsilnejšou zbraňou. A preto aj dnes, o 40 rokov neskôr, neprejde deň, kedy by som vynechala modlitbu. Stará mama stíchla a ja som si uvedomila, že slnko už dávno zašlo a nechalo izbu stáť v ponurej tme. Zostali sme však sedieť a hodiny sme sa rozprávali o malej Mine a sile, ktorú nám Boh dáva skrze modlitbu. Ako povedal Páter Pio: „Človek nedosiahne spásu bez modlitby, ani nevyhrá boj bez nej.“

Annamaria Patricia Čechová, J.M.Hurbana, Žilina

